

که از لب دندان مستوق کی نروب ساز و سدول
از ان خود را در طلمات ظلم و تم منیدار **رباعی** جام می نما
اگر چه ای باد که از نخل سبب بختی بکف از کداز و زنا **زلف**
می تلخ نداری آقا به کس مغانی دهی ریش لب بار **رومی**
شاید که مراد شیخ ناظم قدس آن باشد که بر تو بادای می
عاشق و مرید صادق که بدوستی دیگری حق سبحانه را بدوستی
نپذیری بلکه حضرت ذات رفیع الراحات را بدوستی
من حیط صفات جمال یا جلال و بلا برابطه مطاب و صدور
انار و افعال و دست و ارر رحمتی که از حق ذات
انگینت شود و بسویت اغراض و اغراض میبخشد کرد
متعلق آن فی الحقیقت نه ذات تو بلکه امر دیگر باشد از
مقلقات ذات کدام عین از بن فاجش تر و کلام
جسارت از بن جوش تر که محبوب علی و مطلوب جعفر را
بگذاری و روی ارادت در محبوبان طفی و ملک
جاری آری **رباعی** تا چند ابدل بدلیخ همان سوار **خود**

خود را ز جیم و دل دور اندازی **معتوه** غایب کرد **دور**
از نخل خویش تو آبی عشق ما را ش بازی **دو** اگر چه **که**
استعداد تو بظهور محبت ذاتی وانی نباشد و شبر
عذب تو از کد زلفق با واری اوت صافی نه باری
از محبت سما و صفات کرم و جوی بین ذات است عدول
مکن و باطن خود را بت بعلق و افعال آن معلول **کلام**
رباعی آنکه وفا و مهر سایه اوست او چه ملک حسن
کاین پایه اوست حورشید حش نکر و کنتوانی آن
زلف سینه نیک که هم سایه اوست **وقال** قدس **دو کلام**
الحان **و جملها** **بیت علی** **نعم** **الاحان** **نعم** **عشیم** **منفی** **قوله** **الحان**
نعم **الاحان** **عشیم** **ترکب** **نما** **الاحان** **عشیم** **الحال** **عشیم** **نیت**
گرفت مال را از باب سوم و بنعم همنایمی **بیت** **و اول**
الضمیر **البحر** **ورین** **الحان** **والله** **الاحان** **و ما** **علا** **بما** **لله** **آ**
مسکون **یعنی** **را** **بستان** **در** **میان** **مسکون** **موسم** **سپتام** **و کتاب**
جلوه او باش بدان میخانه در جلوه کاه جام و جهان بر نغفات